

Upřímně řečeno – svatba byla můj nápad. Ne že bych obstaral místo, jídlo, hudbu a všechny ty věci, se kterými si Alice tak dobře poradila. Ale s myšlenkou jsem přišel já. Znal jsem Alici tři a půl roku. Chtěl jsem ji a manželství mi připadalo jako nejlepší způsob, jak zajistit, abych o ni nepřišel.

Pokud jde o vytrvalost, neměla Alice příliš dobrý traťový rekord. V dřívějších dobách bývala divoká, ukvapená, občas se nechala příliš snadno unést a vrhala se za pomíjivým, laciným cílem. Báł jsem se, že kdybych čekal příliš dlouho, bude pryč. Svatba, mám-li mluvit na rovinu, byla jednoduše prostředkem, jak si Alici zajistit nastálo.

O ruku jsem ji požádal jednoho vlahého lednového úterý. Její otec byl po smrti a bydleli jsme v Alabamě. Otec byl poslední žijící člen Aliciny rodiny a jeho nečekané úmrtí jí otrásl. Nikdy předtím jsem ji takovou neviděl. Po pohřbu jsme celé dny vyklízeli dům na předměstí Birminghamu, kde vyrostla. Každé ráno jsme probírali bedny v podkroví, v pracovně a v garáži. Dům byl plný artefaktů života jejích blízkých: předmětů z dob otcovy vojenské kariéry, pozoruhodných baseballových trofejí jejího zesnulého bratra, matčiných kuchařských knih, vybledlých fotografií prarodičů.

Jako poklad malého, dávno zapomenutého kmene vyhynulé civilizace.

„Já jsem poslední,“ řekla. Nijak lítostivě, zkrátka věcně. Její matka umřela na rakovinu, bratr spáchal sebevraždu. Ona přežila, ale ne bez újmy. Zpětně vidím, že postavení jediného žijícího člena rodiny z ní učinilo mnohem laskavější a nedbalejší bytost, než jakou by zřejmě byla za jiných okolností. Nejsem si jistý, jestli by řekla ano, nebýt na světě tak sama.

Zásnubní prsten jsem objednal několik týdnů předem, dorazil prostřednictvím přepravní služby chvíli poté, co se Alice dozvěděla o otcově smrti. Nevím proč, ale cestou na letiště jsem uložil krabičku do své sportovní tašky.

Po dvou týdnech v domě jsme zatelefonovali realitnímu agentovi a požádali ho, aby přišel provést odhad. Procházeli jsme místnostmi, dotýčný si dělal poznámky, usilovně škrábal, jako by se připravoval na zkoušku. Nakonec jsme stanuli na verandě a čekali na jeho posudek.

„Určitě chcete dům prodat?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla Alice.

„Totiž –“ mávl deskami směrem k nám. „Proč tady nezůstanete? Vezměte se. Mějte děti. Vybudujte si tu život. Tohle město potřebuje rodiny. Moje děti jsou otrávený. Syn musí hrát fotbal, protože jsme nesehnali dost kluků na založení baseballového mužstva!“

„No,“ začala Alice a vyhlédla na ulici, „protože.“

A bylo to. „Protože.“ Chlápek se bleskově znovu proměnil v realitního agenta. Doporučil cenu a Alice navrhla trochu nižší částku. „To je pod tržní hodnotou v téhle čtvrti!“ zvolal překvapeně.